

РЕШЕНИЕ

№ 944

гр. Варна, 21.03.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

РАЙОНЕН СЪД – ВАРНА, 7 СЪСТАВ, в публично заседание на двадесет и седми февруари през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: Галя Алексиева

при участието на секретаря Ивелина Ат. Атанасова
като разгледа докладваното от Галя Алексиева Гражданско дело № 20223110115421 по описа за 2022 година

Производството е образувано по предявени от С. Д. М., ЕГН ***** с адрес **** срещу «Черно море» АД, ЕИК 103003102 със седалище и адрес на управление: **** обективно кумулативно съединени иски с правно основание чл. 128 КТ и чл. 86 ЗЗД, чл. 221, ал. 1 КТ, чл. 222, ал. 3 КТ, чл. 224 КТ за осъждане ответника да заплати на ищеца:

- сумата от общо **9050лева**, представляваща сбор от дължимо нетно трудово възнаграждение за положен труд: м.12.2019г., м.01- м.03.2020г., м.06- м.07.2020г., м.10- м.11.2020г., м.05.2021г., м.01- м.04.2022г., ведно със законната лихва върху главницата, считано от датата на подаване на исковата молба- 21.11.2022г. до окончателното изплащане на задължението и **1469,02лева**, представляваща сбор от дължимо обезщетение за забава върху главницата за периода, считано от падежа на всяко дължимо трудово възнаграждение до 17.11.2022г., формирано по отделни периоди, както следва: **за м. 12.2019г.** главница от 357лева и обезщетение за забава в размер на 101,56лева за периода от 26.01.2020г. до 17.11.2022г.; **за м.01.2020г.** главница от 741лева и обезщетение за забава в размер на 204,59лева за периода от 26.02.2020г. до 17.11.2022г.; **за м.02.2020г.** главница от 743лева и обезщетение за забава в размер на 199,26лева за периода от 26.03.2020г. до 17.11.2022г.; **за м.03.2020г.** главница от 354лева и обезщетение за забава в размер на 91,84лева за периода от 26.04.2020г. до 17.11.2022г.; **за м.06.2020г.** главница от 405лева и обезщетение за забава в размер на 94,94лева за периода от 26.07.2020г. до 17.11.2022г.; **за м.07.2020г.** главница от 743лева и обезщетение за забава в размер на 167,66лева за периода от 26.08.2020г. до 17.11.2022г.; **за м.10.2020г.** главница от 743лева и обезщетение за забава в размер на 148,67лева за периода от 26.11.2020г. до 17.11.2022г.; **за м.11.2020г.** главница от 744лева и обезщетение за забава в размер на 142,63лева за периода от 26.12.2020г. до 17.11.2022г.; **за м.05.2021г.** главница от 797лева и обезщетение за забава в размер на 112,44лева за периода от 26.06.2021г. до 17.11.2022г.; **за м.01.2022г.** главница от 801лева и обезщетение за забава в размер на 58,50лева за периода от 26.02.2022г. до 17.11.2022г.; **за м.02.2022г.** главница от 801лева и обезщетение за забава в размер на 52,28лева за периода от 26.03.2022г. до 17.11.2022г.; **за м.03.2022г.** главница от 801лева и обезщетение за забава в размер на 45,38лева за периода от 26.04.2022г. до 17.11.2022г.; **за м.04.2022г.** главница от 1019лева и

обезщетение за забава в размер на 49,27лева за периода от 26.05.2022г. до 17.11.2022г.

- сумата от **1564лева**, представляваща дължимо обезщетение за неизползван платен годишен отпуск за 2020г., 2021г. и 2022г., ведно със законната лихва считано от датата на подаване на исковата молба- 21.11.2022г. до окончателното погасяване на задължението;

- сумата от **900лева**, представляваща дължимо обезщетение за неспазен срок на предизвестие при прекратяване на ТПО, ведно със законната лихва върху главницата, считано от датата на подаване на исковата молба- 21.11.2022г. до окончателното изплащане на задължението;

- сумата от **5400лева**, представляваща дължимо обезщетение при прекратяване на ТПО поради придобито право на пенсия за осигурителен стаж и възраст, ведно със законната лихва върху главницата, считано от датата на подаване на исковата молба- 21.11.2022г. до окончателното изплащане на задължението;

В исковата молба се излагат твърдения от ищцата, че е полагала труд при ответника на длъжност „шлосер” по безсрочен трудов договор от 1983г., а впоследствие като обслужващ магазин. Твърди, че за процесния период е полагала труд, но е получавала само частично дължимото ѝ се за това трудово възнаграждение. То е следвало да бъде изплащано до 25-о число на месеца, следващ този, в който е положен трудът.

Твърди, че работодателят не е изпълнил задължението си за плащане в цялост на дължимото трудово възнаграждение, като предвид допусната забава, дължи и обезщетение за това.

През м.април 2022г. е прекратила едностранно ТПО на основание чл. 327,ал.1, т. 2 КТ. Твърди, че има неизползван платен годишен отпуск за 2020г., 2021г. и 2022г., поради което ѝ се дължи обезщетение в претендирания размер. Наред с това, счита, че работодателят не е изпълнил и задължението си за плащане на дължимо обезщетение за неспазен срок на предизвестие, както и обезщетение за придобито право на пенсия за осигурителен стаж и възраст в размер на 6 брутни трудови възнаграждения. Искането е за уважаване на предявените иски и присъждане на сторените разноски.

Ответникът е депозирал отговор в срока по чл. 131 ГПК. Потвърждава, че с ищцата са били в трудово правоотношение, прекратено с негова заповед считано от 04.04.2022г. на соченото основание- чл. 327, ал.1, т. 2 КТ. Твърди, че с оглед световната икономическа криза от 2018г. е бил финансово затруднен в изплащане на пълните възнаграждения на своите служители.

Исковите за дължимо трудово възнаграждение и обезщетение за неспазен срок на предизвестие се оспорват по размер. Твърди, че действителният размер на задължението е 7239,78лева.

Искът по чл. 224 КТ се оспорва като неоснователен.

Оспорва към датата на прекратяване на ТПО ищцата да е придобила право на пенсия за осигурителен стаж и възраст.

Отправя искане разноските да бъдат определени при условията на чл. 78, ал. 2 ГПК.

След съвкупна преценка на доказателствата по делото и съобразявайки становището на страните, съдът приема за установено следното **от фактическа и правна страна:**

Предявени са кумулативно обективно съединени иски с правно основание чл. 128 КТ и чл. 86 ЗЗД, чл. 221, ал. 1 КТ, чл. 222, ал. 3 КТ, чл. 224 КТ.

За основателността им, в тежест на ищеца е да докаже наличие на ТПО с ответника в периода, за който се претендира изплащане на трудово възнаграждение, по силата на което ответникът се е задължил да ѝ заплаща трудово възнаграждение в претендирания размер; че в процесния период ищцата реално е полагала труд при ответника; падеж на задължението за плащане на дължимото трудово възнаграждение и размер на дължимото се обезщетение

за забава; наличие на неизползван платен годишен отпуск, неговия размер; размер на brutното трудово възнаграждение получено през последния пълен отработен месец; прекратяване на трудовото правоотношение на основание обосноваващо дължимост на обезщетения за неспазен срок на предизвестие; че към датата на прекратяване на ТПО ищцата е придобила право на пенсия за осигурителен стаж и възраст; размер на дължимите за това обезщетения.

Между страните не е спорно, а и от представените по делото писмени доказателства-заповед № 1329/18.10.1983г., се установява, че на посочената дата между тях е възникнало трудово правоотношение по силата на сключен безсрочен трудов договор, по който ищцата е заемала длъжност „шлосер“.

Със заповед на работодателя № 11/04.04.2022г. и считано от 04.04.2022г., трудовото правоотношение на ищцата, по което е заемала длъжност „обслужващ магазин“, е било прекратено на основание чл. 327, ал.1, т. 2 КТ, като работодателят е разпоредил изплащане на обезщетение по чл. 221 КТ в размер на едно брутно трудово възнаграждение и обезщетение по чл. 224 КТ в размер на шест работни дни за 2022г.

Между страните не е съществувал спор относно факта, че за процесните периоди ищцата е реално полагала труд по така съществувалото трудово правоотношение. Хипотеза единствено, при която се дължи трудово възнаграждение.

При така безспорно установените факти по иска за заплащане на дължимото трудово възнаграждение, ответникът е длъжал доказване изпълнение на насрещното си задължение по заплащане на дължимото се трудово възнаграждение за положения от работника труд.

Защитната позиция, която ответникът е заемал в процеса е била за недостиг на финансови средства в резултат на световната икономическа криза от 2018г. Тези аргументи с оглед характера на дължимата престация, не могат да послужат като освобождаващи го от отговорност на основание чл. 81, ал. 2 ЗЗД. Ето защо, съдът приема, че ответникът е в неизпълнение на задължението си, а оттам и исковата претенция се явява основателна.

Съгласно чл. 86, ал.1 ЗЗД, при неизпълнение на парично задължение, длъжникът дължи обезщетение в размер на законната лихва от деня на забавата. В случая намира приложение и специалната разпоредба на чл. 270, ал. 2 КТ, съобразно която трудовото възнаграждение се изплаща авансово или окончателно всеки месец на два пъти, доколкото не е уговорено друго. Между страните не е бил спорен фактът, че те са договорили трудовото възнаграждение да се изплаща до 25-о число на месеца, следващ текущия. След като страните са уговорили падеж, то от деня следващ този падеж, работодателят изпада в забава и поради това дължи на работника обезщетение за това.

Спорът е бил относно размера на дължимото трудово възнаграждение и акцесорното му за обезщетение за забава.

За доказването му, по делото е изслушано заключение на в.л. до изготвена ССчЕ, което бива кредитирано от съда като компетентно дадено, изготвено на база проучване на ангажираните от страните писмени доказателства и проверка в счетоводството на ответника. Обезщетението за забава е изчислявано при зачитане забраната за начисляването ѝ за периода 13.03-08.04.2020г. разписана в чл. 6 от Закона за мерките и действията по време на извънредното положение, обявено с решение на НС от 13март 2020г. в редакцията на ДВ бр. 28/24.03.2020г.

Установява се от експертното заключение, че дължимото трудово възнаграждение съобразно отразяванията от ответника в счетоводството му, разбито по месеци е, както следва: **за м. 12.2019г.** главница от 285,37лева и обезщетение за забава в размер на 79,19лева за периода от 26.01.2020г. до 17.11.2022г.; **за м.01.2020г.** главница от 592,77лева и обезщетение за забава в размер на 159,39лева за периода от 26.02.2020г. до 17.11.2022г.; **за м.02.2020г.** главница от 594,67лева и обезщетение за забава в размер на 157,26лева за

периода от 26.03.2020г. до 17.11.2022г.; за **м.03.2020г.** главница от 283,18лева и обезщетение за забава в размер на 73,63лева за периода от 26.04.2020г. до 17.11.2022г.; за **м.06.2020г.** главница от 324,36лева и обезщетение за забава в размер на 76,14лева за периода от 26.07.2020г. до 17.11.2022г.; за **м.07.2020г.** главница от 594,67лева и обезщетение за забава в размер на 134,46лева за периода от 26.08.2020г. до 17.11.2022г.; за **м.10.2020г.** главница от 597,67лева и обезщетение за забава в размер на 119,26лева за периода от 26.11.2020г. до 17.11.2022г.; за **м.11.2020г.** главница от 595,31лева и обезщетение за забава в размер на 114,43лева за периода от 26.12.2020г. до 17.11.2022г.; за **м.05.2021г.** главница от 637,46лева и обезщетение за забава в размер на 90,31лева за периода от 26.06.2021г. до 17.11.2022г.; за **м.01.2022г.** главница от 640,65лева и обезщетение за забава в размер на 47,16лева за периода от 26.02.2022г. до 17.11.2022г.; за **м.02.2022г.** главница от 640,65лева и обезщетение за забава в размер на 42,18лева за периода от 26.03.2022г. до 17.11.2022г.; за **м.03.2022г.** главница от 640,65лева и обезщетение за забава в размер на 36,66лева за периода от 26.04.2022г. до 17.11.2022г.; за **м.04.2022г.** главница от 25,88лева и обезщетение за забава в размер на 1,27лева за периода от 26.05.2022г. до 17.11.2022г. Следователно, общо дължимото трудово възнаграждение за процесните периоди е сумата от 6450,29лева, а този на дължимото обезщетение за забава върху него 1131,32лева. Така заявената претенция по чл. 128 КТ и акцесорната ѝ по чл. 86 ЗЗД се явяват доказани до така посочените размери, а за разликата до първоначално заявените следва да се отхвърлят.

Съгласно чл. 221, ал. 1 КТ при прекратяване на трудовото правоотношение от работника или служителя без предизвестие в случаите по чл. 327, ал.1, т. 2, 3 и 3а КТ, работодателят му дължи обезщетение в размер на брутното трудово възнаграждение за срока на предизвестieto - при безсрочно трудово правоотношение, и в размер на действителните вреди - при срочно трудово правоотношение. Т.e основателността на претенцията предполага проведено от ищеца доказване прекратяване на ТПО по негова инициатива без предизвестие, поради неизпълнение на основно задължение на работодателя за плащане на дължимото трудово възнаграждение в уговорения срок, както и размер на претенцията.

По делото е установено прекратяване на ТПО с ответното дружество, считано от 04.04.2022г. на основание чл. 327, ал. 1, т. 2 КТ. Няма спор относно осъществяване предпоставките на прекратителното основание по чл. 327, ал.1, т. 2 КТ, които предвид основателността на претенциите по чл. 128, т.1 КТ се явяват и несъмнено доказани. С уволнителната заповед работодателят е признал и задължението си по чл. 221, ал.1 КТ за неспазен срок на предизвестие. От заключението на съдебно- счетоводната експертиза се установи, че размерът на това обезщетение е 833,95лева. Доказателства за плащане не са ангажирани. Следователно това обезщетение се дължи на работника. Искът следва да бъде уважен до този размер и отхвърлен за разликата до пълния заявения размер от 900лева.

Съгласно чл. 224, ал.1 КТ при прекратяване на трудовото правоотношение работникът има право на парично обезщетение за неизползвания платен годишен отпуск, пропорционално на времето, което се признава за трудов стаж.

От заключението на съдебно- счетоводната експертиза и в частност приложение № 2а и 4 се установява, че полагаемият платен годишен отпуск на ищцата за периода на действие на ТПО и съгласно уговореното в трудовия договор е в размер на 24работни дни /колона 21, приложение 4/. Тези констатации на в.л. не са оспорени от страните. Броят на дните на неизползвания платен годишен отпуск за 2020г. е 8р.дни, за 2021г. е 22р.дни и за 2022г. е бр.дни /последният факт е признат и от работодателя в заповедта за прекратяване на ТПО/ или общо 36дни. Съответно, изчислено на база последното БТВ получено от работника преди прекратяване на ТПО, както разписва чл. 228 КТ, а именно 833,95лева, в лице е отразило в приложение 2а, колона 28, че възлиза на сумата от общо 1580,11лева или по 43,89лева на ден /1580,11:36= 43,89/. Съответно, дължимото обезщетение за неизползван

платен годишен отпуск е, както следва: за 2020г. за 8р.дни- 351,12лева, за 2021г. за 20р.дни, така както е била заявена претенцията е 877,80лева и за 6р.дни за 2022г. е 263,34лева. Или общо 1492,33лева, което обосновава извод за доказан размер на претенцията до тази сума и налага отхвърлянето ѝ за разликата до пълния заявен размер от 1564лева.

Съгласно чл. 222, ал. 3 КТ при прекратяване на трудовото правоотношение, след като работникът или служителът е придобил право на пенсия за осигурителен стаж и възраст, независимо от основаниято за прекратяването, той има право само веднъж на обезщетение от работодателя в размер на brutното му трудово възнаграждение за срок от 2 месеца, а ако е придобил при същия работодател или в същата група предприятия 10години трудов стаж през последните 20години- на обезщетение в размер на brutното му трудово възнаграждение за срок от 6 месеца. Съгласно ал. 4 от същия закон, алинея 3 се прилага и когато при прекратяване на трудовото правоотношение работникът или служителът отговаря на условията за отпускане на пенсия за осигурителен стаж и възраст в намален размер по чл. 68а КСО.

Следователно, в тежест на ищцата е било да установи твърденията си, че към датата на прекратяване на ТПО тя е придобила право на пенсия за осигурителен стаж и възраст и размер на дължимото се за това обезщетения.

Съгласно чл. 68, ал.1, т.1 КСО право на пенсия за осигурителен стаж и възраст се придобива при навършване на възраст 60 години и 10 месеца от жените и осигурителен стаж 35 години и 2 месеца за жените. От 31 декември 2016г. възрастта се увеличава от първия ден на всяка следваща календарна година, както следва: 1. до 31 декември 2029г. възрастта за жените се увеличава с по 2 месеца за всяка календарна година, а от 1 януари 2030г. – с по 3 месеца за всяка календарна година до достигане на 65-годишна възраст. Съгласно ал. 2 на същия закон от 31 декември 2016г. осигурителният стаж по ал. 1 се увеличава от първия ден на всяка следваща календарна година с по 2 месеца до достигане на осигурителен стаж 37 години за жените и 40 години за мъжете, като ал. 3 разписва, че в случай че лицата нямат право на пенсия по ал. 1 и 2, до 31 декември 2016г. те придобиват право на пенсия при навършване на възраст 65 години и 10 месеца за жените и мъжете и най- малко 15години действителен осигурителен стаж. От 31 декември 2016г. възрастта се увеличава от първия ден на всяка следваща календарна година с по 2 месеца до достигане на 67-годишна възраст.

Т.е за придобиване право на пенсия за осигурителен стаж и възраст, кумулативно законът изисква наличие на определени години осигурителен стаж и навършени години като възраст. От 01.01.2017г. възрастта за жените се увеличава с по два месеца всяка година, т.е към 2022г. възрастта при жените за придобиване право на пенсия за осигурителен стаж и възраст е 61години и 10м., респ. 36години и 2м. осигурителен стаж /чл. 15, т. 7 Наредба за пенсиите и осигурителния стаж/. Доколкото трудовото правоотношение с ответното дружество е възникнало през далечната 1983г. при липса на данни за неговото прекратяване в периода до 04.04.2022г. и с оглед отразяването на трудовия ѝ стаж в представените към експертното заключение фишове за РЗ към м. 04.2022г., трудовият и осигурителен стаж на ищцата е 41г., 4м. и 18дни. Т.е ищцата отговаря на изискването за годините осигурителен стаж. Не отговаря обаче на изискването за възраст, доколкото към датата на прекратяване на ТПО- 04.04.2022г., тя е била на навършени 61години и 6месеца /родена на 17.10.1960г./, т.е не е притежавала нужните 61години и 10м.

Същевременно, чл. 68а КСО разписва, че лицата, които имат изискуемия осигурителен стаж по чл. 68, ал. 2, могат по тяхно желание да се пенсионират до една година по- рано от възрастта им по чл. 68, ал. 1 КСО. Данни по делото сочат, че към 04.04.2022г., ищцата е имала 41години, 4месеца и 18дена осигурителен стаж /при изискуем

36 години и 2 месеца/, поради което за нея са били налице предпоставките по чл. 222, ал. 4 КТ и същата е имала право да се пенсионира на 60години и 10месеца, при навършени 61години и 6месеца. Трудовото правоотношение е прекратено на 04.04.2022г., следователно задължението за заплащане на обезщетение по чл. 222, ал. 4 КТ е възниквало с прекратяването на ТПО и не било необходимо работникът да уведомява по какъвто и да е начин работодателя за наличието на подобно задължение.

Към 04.04.2022г. ищцата е имала през последните 20години при ответника 38г., 05м. трудов стаж, което е повече от изискуемите 10години, поради което са налице предпоставките по чл. 222, ал. 3 КТ във втората хипотеза, предвиждаща обезщетение в размер на 6 брутни възнаграждения.

В заключение, претенцията по чл. 222, ал.3 КТ се явява основателна. По отношение размерът ѝ, съдът съобрази заключението на в.лице, съобразно което дължимото обезщетение по чл. 222, ал. 3 КТ е 5003,70лева. Претенцията следва да се уважи до този размер, а за разликата до пълния заявен размер от 5400лева като неоснователна, следва да се отхвърли.

Сумите, за които съдът прие, че са дължими следва да се присъдят ведно със законната лихва от датата на депозиране на исковата молба – 21.11.2022г. до окончателното изплащане на задължението, така както е било поискано и като законова последица от основателно упражнено право на иск.

На основание чл. 83, ал.1, т. 1 ГПК, ищцата е освободена от заплащане на ДТ, като основателността на исковете, налага ответникът да бъде осъден да заплати по сметка на ВРС направените в производството разноски съразмерно уважената част на исковете за ДТ от 613,10лева /258,01лева по иска по чл. 128 КТ, 45,25лева по иска по чл. 86 ЗЗД, 50лева по иска по чл. 221, ал.1 КТ, 200,15лева по иска по чл. 222, ал. 3 КТ и 59,69лева по иска по чл. 224 КТ/ и 243,35лева депозит за вещо лице, или общо в размер от 856,45лева.

На основание чл. 78, ал. 1 ГПК ищецът има право на поискани и доказани разноски. Претендират се такива за адв. възнаграждение от 1950лева, платено по договор за правна защита и съдействие от 23.02.2023г. Съразмерно уважената част на исковите претенции в полза на ищцата следва да се присъдят разноски в размер на 1581,76лева.

Направеното от ответника искане за прилагане правилото на чл. 78, ал.2 ГПК при разпределяне отговорността за разноски е неизпълнимо. Нормата предполага кумулативно наличие на две предпоставки- ответникът да е признал иска и с поведението си да не е станал повод за завеждане на делото. Очевидно предпоставките не са налице, тъй като от една страна признанието е направено за част от задълженията, при поддържано оспорване размера, а и основанието на претенцията по чл. 222 КТ. От друга страна неизпълнението на задължението на ответника извънсъдебно, е заставило ищцата да потърси съдействието на съда, заявявайки настоящите искиви претенции.

Съгласно чл. 242, ал.1 ГПК съдът постановява предварително изпълнение на решението в частта по произнасянето по исковете с правно основание чл. 128 КТ, чл. 224 КТ, чл. 221 КТ и чл. 222 КТ.

Водим от горното, съдът

РЕШИ:

ОСЪЖДА «Черно море» АД, ЕИК 103003102 със седалище и адрес на управление **** **ДА ЗАПЛАТИ** на С. Д. М., ЕГН ***** с адрес **** сумите, както следва: сумата от общо **6450,29лева**, представляваща сбор от дължимо нетно трудово възнаграждение за

положен труд: м.12.2019г., м.01- м.03.2020г., м.06- м.07.2020г., м.10- м.11.2020г., м.05.2021г., м.01- м.04.2022г., ведно със законната лихва върху главницата, считано от датата на подаване на исковата молба- 21.11.2022г. до окончателното изплащане на задължението и **1131,32лева**, представляваща сбор от дължимо обезщетение за забава върху главницата за периода, считано от падежа на всяко дължимо трудово възнаграждение до 17.11.2022г., формирано по отделни периоди, както следва: **за м. 12.2019г.** главница от 285,37лева и обезщетение за забава в размер на 79,19лева за периода от 26.01.2020г. до 17.11.2022г.; **за м.01.2020г.** главница от 592,77лева и обезщетение за забава в размер на 159,39лева за периода от 26.02.2020г. до 17.11.2022г.; **за м.02.2020г.** главница от 594,67лева и обезщетение за забава в размер на 157,26лева за периода от 26.03.2020г. до 17.11.2022г.; **за м.03.2020г.** главница от 283,18лева и обезщетение за забава в размер на 73,63лева за периода от 26.04.2020г. до 17.11.2022г.; **за м.06.2020г.** главница от 324,36лева и обезщетение за забава в размер на 76,14лева за периода от 26.07.2020г. до 17.11.2022г.; **за м.07.2020г.** главница от 594,67лева и обезщетение за забава в размер на 134,46лева за периода от 26.08.2020г. до 17.11.2022г.; **за м.10.2020г.** главница от 594,67лева и обезщетение за забава в размер на 119,26лева за периода от 26.11.2020г. до 17.11.2022г.; **за м.11.2020г.** главница от 595,31лева и обезщетение за забава в размер на 114,43лева за периода от 26.12.2020г. до 17.11.2022г.; **за м.05.2021г.** главница от 637,46лева и обезщетение за забава в размер на 90,31лева за периода от 26.06.2021г. до 17.11.2022г.; **за м.01.2022г.** главница от 640,65лева и обезщетение за забава в размер на 47,16лева за периода от 26.02.2022г. до 17.11.2022г.; **за м.02.2022г.** главница от 640,65лева и обезщетение за забава в размер на 42,18лева за периода от 26.03.2022г. до 17.11.2022г.; **за м.03.2022г.** главница от 640,65лева и обезщетение за забава в размер на 36,66лева за периода от 26.04.2022г. до 17.11.2022г.; **за м.04.2022г.** главница от 25,88лева и обезщетение за забава в размер на 1,27лева за периода от 26.05.2022г. до 17.11.2022г., като **ОТХВЪРЛЯ** исковите за трудово възнаграждение за разликата над 6450,29лева до пълния заявен размер от 9050лева и исковите за обезщетение за забава за разликата над 1131,32лева до пълния заявен размер от 1469,02лева, на основание чл. 128, т.2 КТ и чл. 86 ЗЗД.

ОСЪЖДА «Черно море» АД, ЕИК 103003102 със седалище и адрес на управление **** **ДА ЗАПЛАТИ** на С. Д. М., ЕГН ***** с адрес **** сумата от **833,95лева**, представляваща дължимо обезщетение при прекратяване на трудовото правоотношение без предизвестие на основание чл. 327, ал.1, т. 2 КТ, ведно със законната лихва считано от датата на подаване на исковата молба- 21.11.2022г. до окончателното погасяване на задължението, като **ОТХВЪРЛЯ** иска за разликата над присъдената сума от 833,95лева до пълния заявен размер от 900лева, на основание чл. 221, ал.1 КТ.

ОСЪЖДА «Черно море» АД, ЕИК 103003102 със седалище и адрес на управление **** **ДА ЗАПЛАТИ** на С. Д. М., ЕГН ***** с адрес **** сумата от **1492,33лева**, представляваща дължимо обезщетение за неизползван платен годишен отпуск за 2020г., 2021г. и 2022г., ведно със законната лихва считано от датата на подаване на исковата молба- 21.11.2022г. до окончателното погасяване на задължението като **ОТХВЪРЛЯ** иска за разликата над присъдената сума от 1492,33лева до пълния заявен размер от 1564лева, на основание чл. 224 КТ.

ОСЪЖДА «Черно море» АД, ЕИК 103003102 със седалище и адрес на управление **** **ДА ЗАПЛАТИ** на С. Д. М., ЕГН ***** с адрес **** сумата от **5003,70лева**, представляваща дължимо обезщетение при прекратяване на ТПО поради придобито право на пенсия за осигурителен стаж и възраст, ведно със законната лихва върху главницата, считано от датата на подаване на исковата молба- 21.11.2022г. до окончателното изплащане на задължението, като **ОТХВЪРЛЯ** иска за разликата над присъдената сума от 5003,70лева до пълния заявен размер от 5400лева на основание чл. 222, ал. 3 КТ.

ОСЪЖДА «Черно море» АД, ЕИК 103003102 със седалище и адрес на управление

**** ДА ЗАПЛАТИ в полза на бюджета на съдебната власт по сметка на ВРС сумата от **856,45лева**, представляваща разноси за дължима държавна такса и депозит за вещо лице, съобразно уважената част на исовете, на основание чл.78, ал.6 ГПК и чл.1 от Тарифа за държавните такси, които се събират от съдилищата по ГПК.

ОСЪЖДА «Черно море» АД, ЕИК 103003102 със седалище и адрес на управление:
**** ДА ЗАПЛАТИ на С. Д. М., ЕГН ***** с адрес **** сумата от **1581,76лева**, представляваща сторени съдебно- деловодни разноси за адв. възнаграждение съразмерно уважената част на исовете, на основание чл. 78, ал. 1 ГПК.

РЕШЕНИЕТО подлежи на предварително изпълнение в частта на произнасянето по исовете с правно основание чл. 128 КТ, чл. 224 КТ, чл. 221 КТ и чл. 222 КТ, на основание чл. 242, ал.1 ГПК.

Решението подлежи на обжалване пред Варненски окръжен съд в двуседмичен срок, считано от връчване препис на страните.

Съдия при Районен съд – Варна: _____